

regning over, hvad en Indkomst- og Formuestat for Tiden kan indbringe Staten, ikke kan gøre Fordring paa nogen Art af Sikkerhed, men kun kan byde de Tal, som de spredte Erfaringer om en Indkomststats Udbytte herhjemme give Anvisning paa.

Vi have her i Landet kun een Kommune, hvor Borgernes Indtægter virkelig søges fremdragne, nemlig Kjøbenhavn. Ved sidste Skatteansættelse i denne By ansattes Indtægterne for alle dem, der havde mindst 800 Kr. i antagen Aarsindtægt, til 128,6 Mill. Kr. Heri maa der imidlertid ske et Fradrag for Medsættelse ifølge Klager samt for Afgang ved Dødsfald og Insolvens — medens der i denne Sammenhæng ikke bliver Spørgsmaal om Fradrag for Overskytning til andre Kommuner — og det tilbageblevne Beløb kan derefter ansættes til 120,6 Mill. Kr. Hertil burde egentlig lægges Indkomstbeløbet for dem, der have 600—800 Kr. i Indtægt, men da Antallet paa dem ikke kendes, og da Fritagelsesbestemmelserne i Lovforslagets § 8 dog i det væsentlige ville ophæve deres Skattepligt, skal man i Beregningen se bort fra dem. Tilbage blive de nuværende ca. 50,000 Skatteydere i Kjøbenhavn.

Ifølge nævnte Paragraf i Forslaget har jo enhver af Skatteyderne i Kjøbenhavn Ret til at fradrage 600 Kr. i sin Indkomst, for den bliver skattepligtig, et Fradrag, der altsaa i alt vil beløbe sig til 30 Mill. Kr. Ifølge samme Paragraf fradrages for ethvert Barn under 15 Aar 100 Kr., dog saaledes at Husfaderen for sig og Børnene i alt kun kan fradrage 900 Kr. (altsaa for indtil 3 Børn under 15 Aar). Samtlige Skatteydernes Fradrag for Børnene kan i alt ikke blive ud over 10 Mill. Kr., da der kun findes ca. 100,000 Børn i Kjøbenhavn under 15 Aar, men ifølge Beregninger, hvis Detail her skal forbigaaes, vil en saa stor Del af Børnene findes hos Fædre eller Enker, der overhovedet ikke naa Skatteminimet, eller, til en mindre Grad, være det fjerde, femte Barn o. s. v. i Familier, der hver har over 3 Børn under 15 Aar, at Fradraget kun kan ansættes til ca. 5,6 Mill. Kr. Den Sum, der vil blive tilbage, er saaledes i alt 85 Mill. Kr. Dette Beløb fordelt paa Kjøbenhavns nuværende Befolkning giver 250 Kr. pr. Individ.

At mindst det samme Beløb vil komme ud ved Statens Paaligning af Indkomststat for Hovedstaden, hvor de samme Ligningsmyndigheder som de nuværende kommunale ville virke, kan ikke være Tvivl underkastet. Dette saa meget mindre, som der jo over for Staten vil blive delvis tvungen Selvangivelse og en Forøgelse af Skatteobjekterne.

Men medens man for Kjøbenhavn saaledes har et nogenlunde sikkert Grundlag at gaa ud fra, gælder dette ikke det øvrige Land. Man har her intet andet Hjælpemiddel end at undersøge, hvorledes Skatteydelsen pr. Individ stillede sig i Købstæder og Landkommuner i Forhold til Kjøbenhavn ved Indkomststattepaaligningen i 1870. Ved denne opnaaedes et samlet Revenu af 3,994,000 Kr., fordelt med en Indtægt pr. Individ i Kjøbenhavn af 4 Kr. 53 Ø., i Købstæderne af 2 Kr. 71 Ø., i Landkommunerne af 1 Kr. 85 Ø. Herefter maa vi sætte Skatteevnen pr. Individ i Købstæderne til ca. $\frac{3}{5}$, i Landkommunerne til ca. $\frac{2}{5}$ af Kjøbenhavns. Ved at sammenligne selve Skatteydelsens Resultater, er der altsaa taget Hensyn til Virkningerne af de forskelligartede Fritagelser, den forskellige Skatteevne, Opkrævelsesmaade o. a. m.; alt tilsammen gav sig Udtrykt i de $\frac{3}{5}$ og de $\frac{2}{5}$.

Selv bortset fra, at Fritagelser m. v. ikke staa i ganske det samme indbyrdes Forhold imellem Kommunerne ifølge nuværende Lovforslag som i 1870, kan man indvende, at Forholdet mellem Kjøbenhavn og det øvrige Land fra 1870 til Dato baade reelt og formelt har forskudt sig. Kjøbenhavn kan være gaaet mere frem i Velstand end det øvrige Land, og efter de mange Aars Indøvelse og nye Ordninger kan dets Ligning hæve sig endnu mere over de andre Kommuner end paa hin Tid. Dette kan vel ikke modbevises, men fraregnet, at der i hvert Fald ingen anden Besjædning er at søge end ved at benytte de eneste Erfaringer, der foreligge, bør det dog over for de nævnte Indvendinger erindres, at ind under Landkommunerne gaa Handelspladserne, altsaa ogsaa Frederiksberg, hvilken Kommune er bleven Landets næststørste og vel næstgrigeste siden 1870, endvidere mange andre Landkommuner, der nu have en helt byagtig Karakter; dernæst findes der nu paa Landet adskillige industrielle Etablissementer, som ikke fandtes tidligere, megen Naturalhusboldning er gaaet over til Pengehusboldning o. s. fr. Med Hensyn til Købstæderne kan det nævnes, at f. Eks. Aarhus og Odense have fordoblet deres Folketal og dermed været Genstand for et meget betydeligt Opving siden 1870.

Ifke blot i Kjøbenhavn, men ligeledes i Kommunerne uden for Kjøbenhavn turde vel ogsaa Ligningen, baade hvor der er Tale om Myndigheder og om Befolkning, være gaaet adskilligt frem i den forløbne Fjerdedel af et Aarhundrede, og under alle Omstændigheder vil ogsaa her den tvungne Selvangivelse give Garantier, som ingenlunde fandtes i 1870. Endelig kunde man ogsaa